

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Γ΄ Ο ΜΕΓΑΣ

Με τη συγχρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Γ΄ Ο ΜΕΓΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΟ: ΣΤΕΦΑΝΟΣ Γ΄ Ο ΜΕΓΑΣ

ΧΩΡΑ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ: ΡΟΥΜΑΝΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Ο Στέφανος Γ΄ ο Μέγας, Μολδαβός πρίγκιπας, βασίλευσε για 47 χρόνια (1457-1504). Αφού έχασε μια μάχη εναντίον των Τούρκων, αποσύρθηκε στην περιοχή ενός ερημητηρίου. Εκεί, ύστερα από την πρόταση ενός μοναχού, άρχισε να χτίζει νέες εκκλησίες για κάθε μάχη που κέρδιζε, στα σημεία όπου έπεφταν τα βέλη που έριχνε.

ΛΕΞΕΙΣ-ΚΛΕΙΔΙΑ: ΒΕΛΟΣ, ΒΕΛΑΝΙΔΙΑ, ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

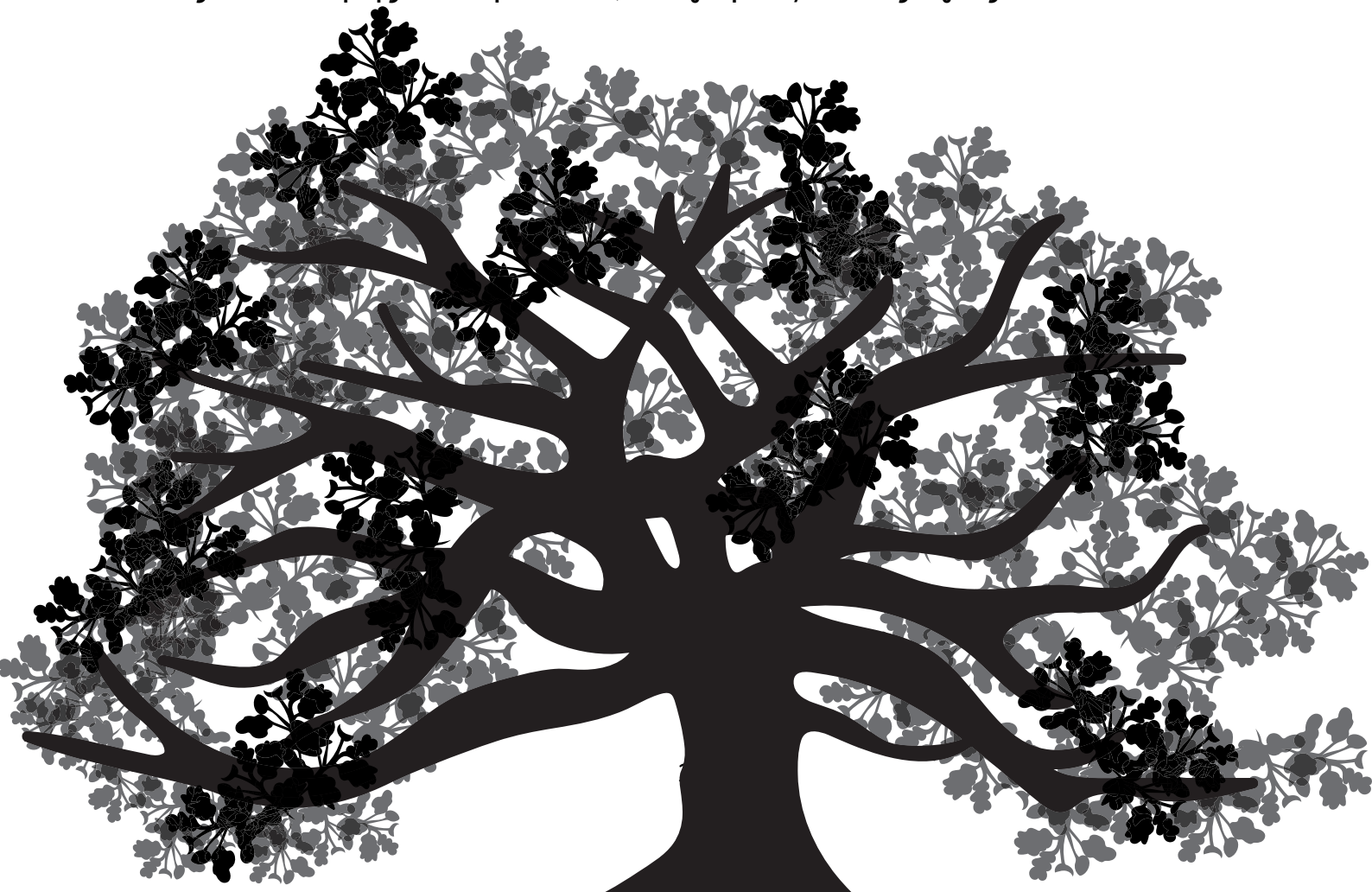
ΕΙΔΟΣ: ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΗΛΙΚΙΑ: 5 – 6 ΕΤΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Barbara Lachi

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Γ΄ Ο ΜΕΓΑΣ

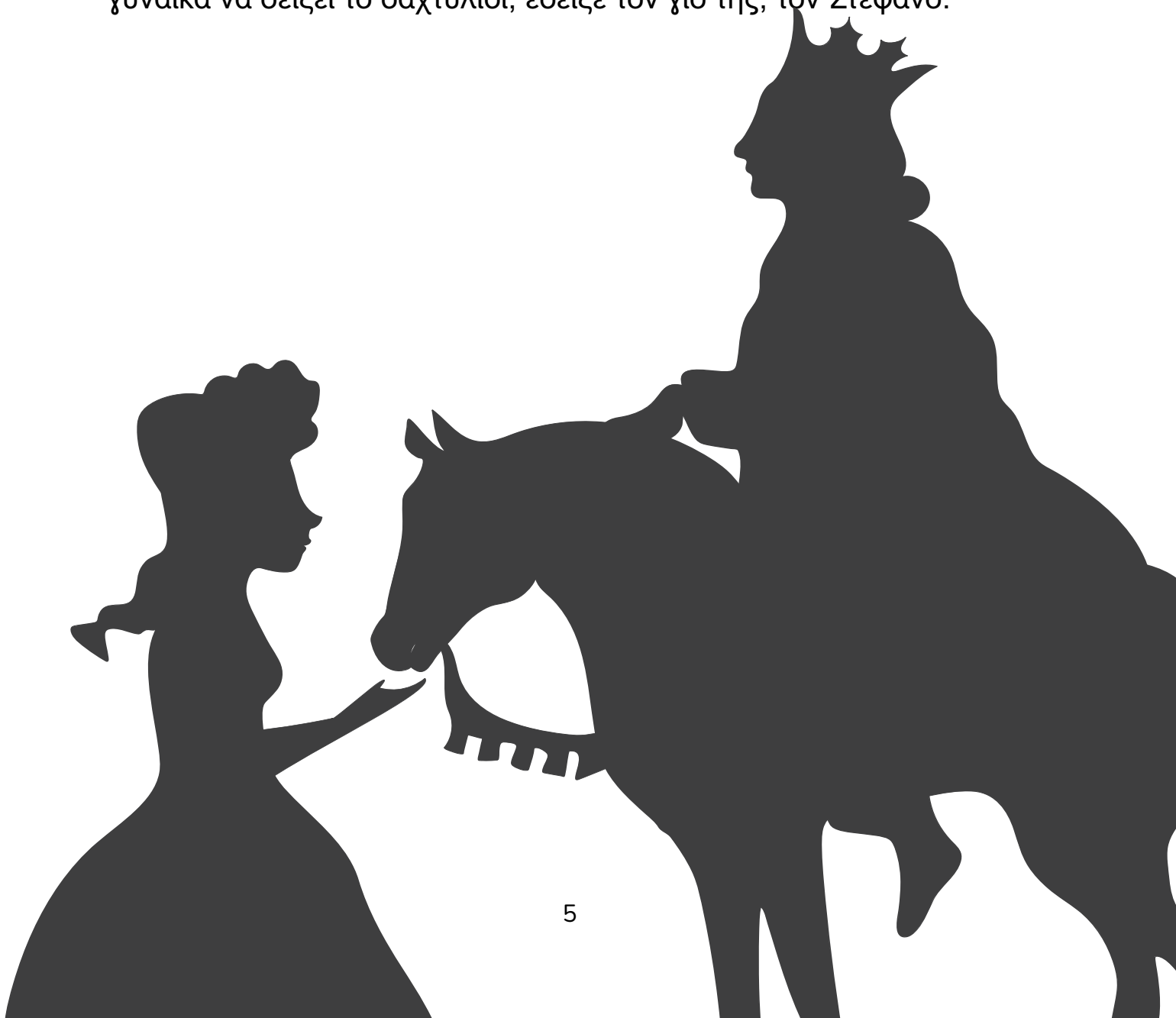
Ζω στην πόλη Κομπιλέα, υπάρχω εδώ και πολύ καιρό... Είμαι μια μεγάλη βελανιδιά και κάποιοι με αποκαλούν μεγαλοπρεπή, αλλά εγώ, πιο ταπεινά, θα έλεγα ότι έχω απλώς μεγαλώσει πάρα πολύ κατά τη διάρκεια των σημαντικών επτακοσίων πενήντα χρόνων που έχω ζήσει. Όταν το ανεμοδαρμένο μου φύλλωμα λικνίζεται με το πέρασμα του αέρα, μοιάζει σαν ψιθυρίζει ιστορίες ή θρύλους που έχουν χαραχθεί και τυλιχτεί γύρω απ' τους δακτυλίους του μεγάλου και τεράστιου κορμού μου. Αν καθίσετε κοντά μου και παραμείνετε σιωπηλοί, μπορείτε να τις ακούσετε. Αναπνέω βαθιά και αφήνω τον άνεμο να τρυπώσει ανάμεσα στο φύλλωμά μου και να ταρακουνήσει όλα μου τα φύλλα, έτσι ώστε να θροΐζουν και να λικνίζονται απαλά, καθώς η πρώτη «ανάσα» μου ανεβαίνει προς τα ψηλότερα κλαδιά μου. Οι άνδρες που ζουν κοντά μου αποφάσισαν να με αφιερώσουν σ' έναν πρίγκιπα που ονομάζεται Στέφανος Γ΄ ο Μέγας, γνωστός και ως «Ο Αθλητής του Χριστού», και γιορτάζεται ως άγιος.

Η ζωή του ήταν γεμάτη περιπέτειες, στις οποίες η πραγματικότητα και η φαντασία μπλέκονταν, όπως ο κισσός περιπλέκεται μερικές φορές γύρω απ' τον κορμό ενός δέντρου. Ανάμεσα στις πολλές ιστορίες που διηγούνται γι' αυτόν, μία απ' τις πιο αξιοσημείωτες είναι για τον πατέρα του, τον Μπόγκνταν Β΄ της Μολδαβίας, και για τη σύντομη στάση που έκανε στην πόλη Μπορζέστι οδεύοντας προς τη Σουκεάβα. Καθώς διέσχιζε τους δρόμους, εντυπωσιάστηκε απ' τη γοητευτική ομορφιά μιας νεαρής χήρας. Ο πρίγκιπας θέλησε να τη γνωρίσει και να μείνει μαζί της. Την επόμενη ημέρα, όταν την αποχαιρέτησε με μια τελευταία αγκαλιά, της έδωσε το δαχτυλίδι του με το βασιλικό οικόσημο.

Απ' αυτόν τον σύντομο έρωτα γεννήθηκε ο Στέφανος. Τα χρόνια πέρασαν γρήγορα και ο μικρός Στέφανος είχε μια γαλήνια παιδική ζωή, μεγαλώνοντας με τη μητέρα του και μακριά απ' τον πατέρα του. Μια μέρα, όμως, συνέβη ένα τρομερό ατύχημα και ένα παιδί στην ίδια ηλικία με αυτόν έχασε τη ζωή του. Ο Στέφανος κατηγορήθηκε άδικα και οι στρατιώτες τον έφεραν, μαζί με τη μητέρα του, μπροστά στον πρίγκιπα που δεν ήταν άλλος απ' τον πατέρα του. Η νεαρή γυναίκα τότε μάζεψε το θάρρος της μπροστά στον πρίγκιπα, έδειξε το δαχτυλίδι που είχε λάβει ως δώρο και είπε: «Μεγαλειότατε, αν υπάρχει ακόμα στην καρδιά σας η ανάμνηση εκείνης της μακρινής ημέρας πριν από δέκα χρόνια, θέλω να ξέρετε ότι αυτό είναι το πιο όμορφο δώρο που μου αφήσατε». Αντί όμως η γυναίκα να δείξει το δαχτυλίδι, έδειξε τον γιο της, τον Στέφανο.

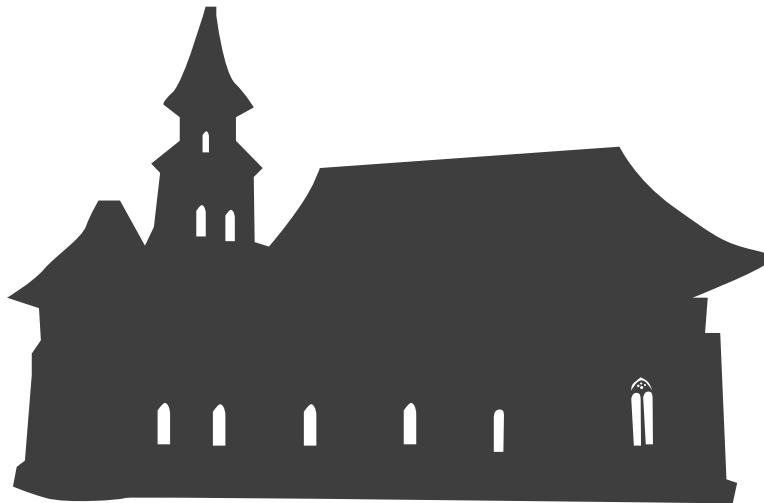

Συγκινημένος απ' τα λόγια της και απ' την παρουσία του γιου του, ο Μπόγκνταν πήρε τον Στέφανο υπό την προστασία του. Παρακολουθούσα τον Μπόγκνταν και τον Στέφανο σαν μεγάλη βελανιδιά που είμαι. Δε γνωρίζουν πολλοί τον άνεμο όπως εγώ. Ο άνεμος συχνά αλλάζει κατεύθυνση, μερικές φορές φυσάει ελαφρά και σέρνεται απαλά, για να χαϊδέψει τα φύλλα μου. Μερικές φορές, όμως, φυσάει ορμητικά και βίαια, διαταράσσοντας τα φύλλα μου και σπάζοντας κλαδιά, λυγίζοντας νεότερα δέντρα κι άλλες φορές ακόμα και ξεριζώνοντάς τα απ' το έδαφος.

Έτσι είναι και οι ιστορίες των ανθρώπων... Δεν πρόλαβε να περάσει πολύς καιρός, απ' όταν πατέρας και γιος έσμιξαν, και δυστυχώς ο πατέρας του Στέφανου σκοτώθηκε. Ο νεαρός πρίγκιπας λοιπόν δεν είχε παρά να φύγει και να κρυφτεί. Ο ουρανός σκοτεινίαζε, καθώς οι μέρες διαδέχονταν η μία την άλλη, ώσπου στα είκοσί του πλέον επέστρεψε για να πάρει πίσω τον θρόνο και την εξουσία του.

Όταν συνέβησαν όλα αυτά, ζούσα σ' αυτήν τη γη για λίγο περισσότερο από εκατό χρόνια. Ήμουν κι εγώ ένα νεαρό δέντρο, όπως κι ο Στέφανος, αλλά είχα ήδη δει πολλά πράγματα να συμβαίνουν και ήξερα αρκετές ιστορίες. Άνδρες σαν τον Στέφανο έκαναν πολέμους και μάχες, έχτιζαν πόλεις και κωμοπόλεις, έστηναν γέφυρες και εκκλησίες. Πριν από πολύ καιρό, στο μέρος όπου τώρα βρίσκεται η Μονή Πούτνα, υπήρχε ένα μεγάλο αρχαίο δάσος, όπου ζούσαν πολλά αδελφικά μου δέντρα. Απ' αυτά έμαθα γι' αυτόν τον θρύλο που μπλέκεται με την ιστορία, ή ίσως το αντίστροφο.

Ο Στέφανος είχε χάσει μια μάχη εναντίον των Τούρκων, οπότε κουρασμένος και απογοητευμένος αποσύρθηκε στο δάσος. Τα φύλλα των πολλών δέντρων εκεί, αναγνωρίζοντάς τον, λικνίζονταν καθώς περνούσε από κάτω τους. Ο Στέφανος χρειαζόταν παρηγοριά. Γνωρίζοντας ότι σ' εκείνο το δάσος, σ' ένα μικρό μοναστήρι λαξευμένο στον βράχο, ζούσε ο μοναχός Δανιήλ, ο Στέφανος κάθισε σ' έναν βράχο, περιμένοντας την ευκαιρία να τον συναντήσει. Αφού τελείωσαν οι προσευχές, ο Δανιήλ άφησε τον Στέφανο να μπει μέσα. Ωστόσο, η ήττα του ήταν τόσο οδυνηρή, που δεν μπορούσε να βρει τα λόγια και παρέμεινε σιωπηλός μπροστά στον μοναχό.

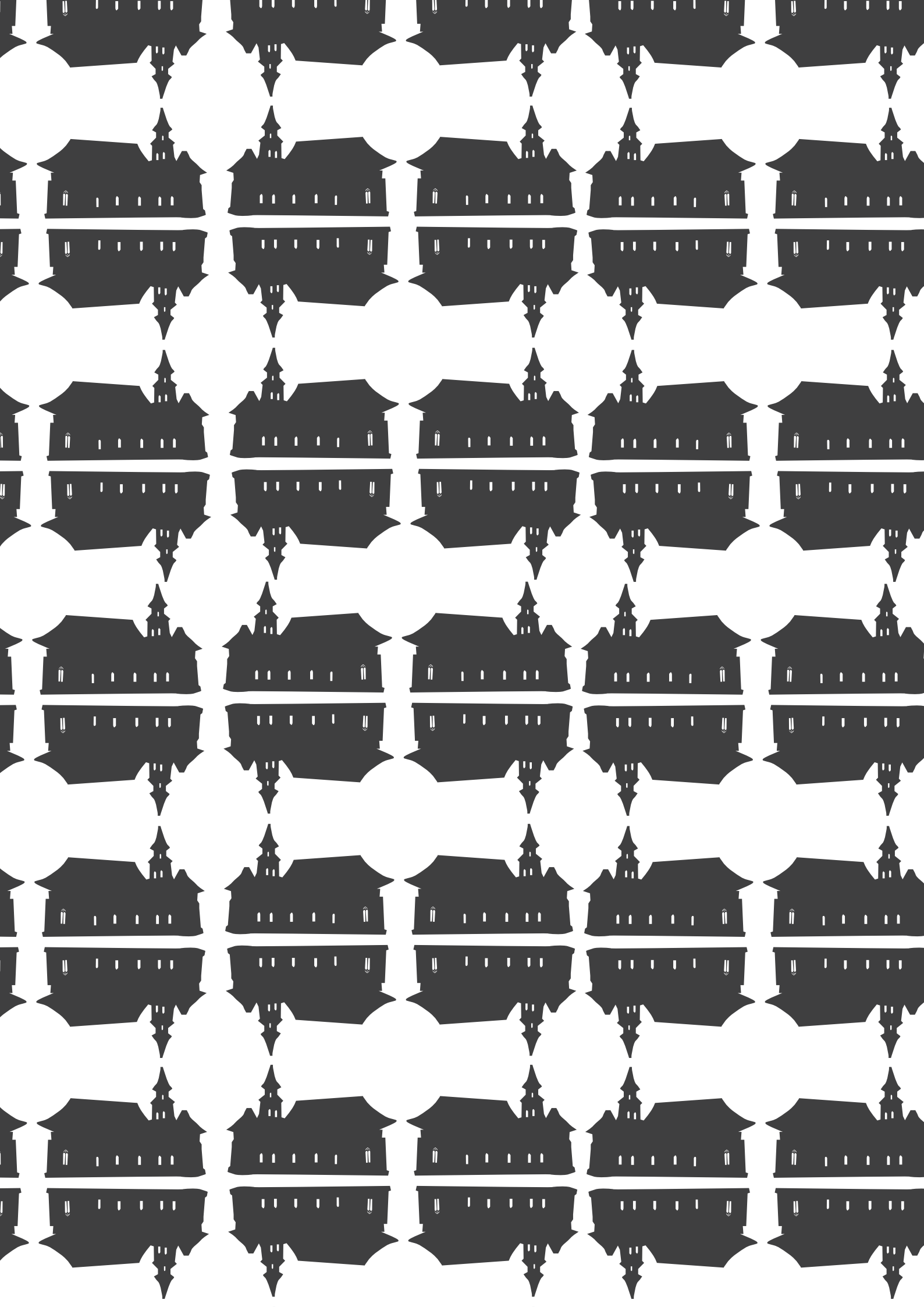

Ο μοναχός τότε μοιράστηκε μαζί του τα λίγα που είχε. Στη συνέχεια, τον διέταξε να κοιμηθεί κι έμεινε να τον παρακολουθεί όλη τη νύχτα. Την επόμενη μέρα, όταν ο Στέφανος ξύπνησε, ένιωσε ανακουφισμένος. Ο μοναχός Δανιήλ είπε: «Ξέρω τι κάνει την καρδιά σου βαριά, αλλά είμαι εδώ για να σε βοηθήσω. Γονάτισε...». Ο Στέφανος νόμιζε ότι θα προσεύχονταν μαζί, αλλά ο μοναχός συνέχισε: «Ακούμπησε το αυτί σου στο αριστερό μου πόδι». Ο Στέφανος υπάκουσε. Απ' το πόδι του μοναχού βγήκαν φωνές, οι οποίες ακούγονταν σαν κραυγές και βογκητά. Ο Στέφανος σήκωσε το κεφάλι του σκεπτόμενος ότι μάλλον αυτές οι φωνές ήταν μέσα του και ότι δεν είχε ακόμη ξυπνήσει πλήρως. Έτσι, έσκυψε το κεφάλι του προς τα πίσω και πάλι άκουσε τις ίδιες φωνές, βογκητά και κλάματα. «Τι ακούς;» τον ρώτησε ο μοναχός. «Τις κραυγές του λαού μου» απάντησε ο Στέφανος. Έτσι ο μοναχός τού είπε κάπως επιτακτικά: «Τώρα άκουσε το δεξί μου πόδι και πες μου τι ακούς!». Ο Στέφανος έσκυψε ξανά το αυτί του και αυτή τη φορά άκουσε... ένα τραγούδι! «Ακούω μια μελωδία, ένα τραγούδι σαν προσευχή και ευχαριστία» αναφώνησε. «Αν είναι έτσι, τότε πήγαινε στον λόφο, τράβηξε το τόξο σου και όπου προσγειωθεί το βέλος σου, εκεί θα χτίσεις μοναστήρι» αποκρίθηκε ο μοναχός..

Ο Στέφανος υπάκουσε. Το βέλος διέσχισε γρήγορα τον ουρανό. Σαν φύσημα του ανέμου, γρατζούνισε το φύλλωμα των αδελφών μου και σφηνώθηκε στον κορμό ενός ελάτου. Ο Στέφανος έτρεξε, μέχρι που έφτασε κοντά στο έλατο. Εκεί έχτισε το πρώτο του μοναστήρι και με τον κορμό του δέντρου έφτιαξε τον βωμό. Ήταν 10 Ιουλίου του 1466. Ο Στέφανος επέστρεφε συχνά σ' αυτό το μέρος, νομίζω ότι ένιωθε γαλήνη και έβρισκε παρηγοριά εδώ.

Στη ζωή του ως πρίγκιπας και πολεμιστής υπήρξαν πολλές νικηφόρες μα και χαμένες μάχες. Και σ' ένα τόσο μακρινό παρελθόν, όπου η ιστορία συχνά αναμειγνύεται με θρύλους, το να διαχωρίσεις τι είναι αληθινό από το τι είναι μέρος μιας φανταστικής ιστορίας, δεν είναι πάντα εύκολο. Για κάθε μάχη που κέρδιζε ο Στέφανος, έστηνε ένα μοναστήρι στο σημείο όπου προσγειωνόταν το βέλος του. Ανάμεσα στα πολλά μοναστήρια που έχτισε, αγαπούσε ιδιαίτερα το πρώτο. Έτσι, πολλά χρόνια αργότερα, όταν πέθανε, τον Ιούλιο του 1504, ζήτησε να ταφεί εκεί. Σήμερα το δάσος έχει εξαφανιστεί, αλλά η ιστορία που σας είπα «ζει» ακόμα μέσα στους ανθρώπους, ώστε να μπορείτε να την πείτε και εσείς στον άνεμο, που θα τη μεταφέρει μακριά...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Γ΄
Ο ΜΕΓΑΣ

Με τη συγχρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Όλο το περιεχόμενο είναι αδειοδοτημένο σύμφωνα με το NC-ND 4.0

Το έργο STORIAS συγχρηματοδοτείται από το πρόγραμμα ERASMUS+ της Ε.Ε. Το περιεχόμενό του αντικατοπτρίζει τις απόψεις των συγγραφέων και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνη για οποιαδήποτε χρήση των πληροφοριών που περιέχει.

(Κωδικός έργου: 2021-1-FR01-KA220-SCH-000029483).